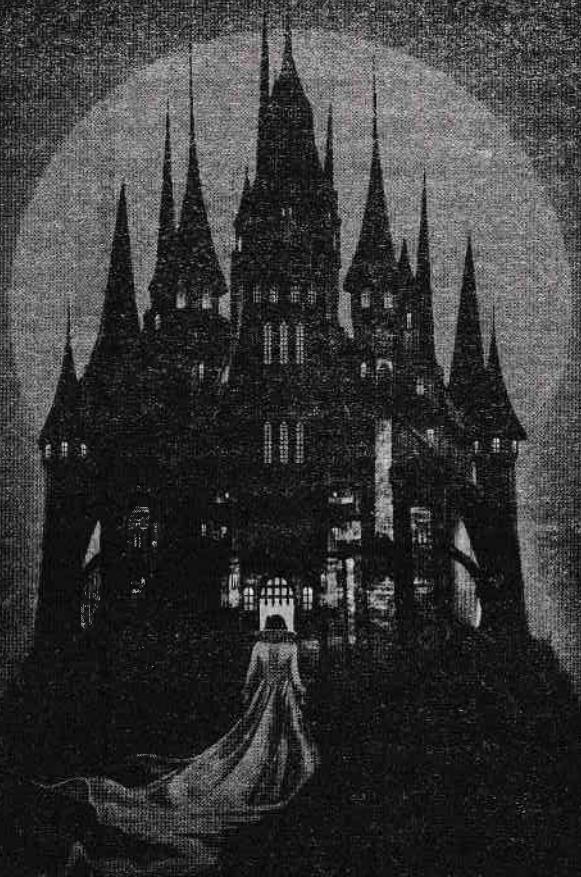

LBRIS

We know
books

Blestemat

MARISSA MEYER

Traducere din engleză de
Simona Ștefana Stoica

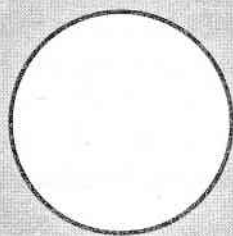
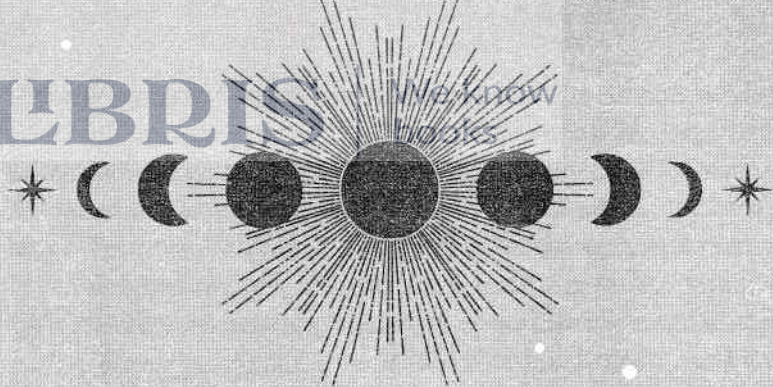

STORIA
BOOKS

COLECTIA
YOUNG
ADULT

LIBRIS

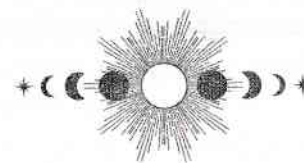
We know
the stars

SOLSTIȚIUL DE VARĂ

Capitolul 1

Serilda s-a oprit din povestit și i-a verificat pe copii, sperând că adormiseră în sfârșit.

O clipă mai târziu, Nickel a deschis ochii cârpiți de somn.

— S-a terminat deja povestea?

— Ar trebui să știi de-acum, a șoptit ea, întorcându-se spre el și netezindu-i o buclă de păr blond ciufulit, că cele mai bune povești nu se termină niciodată cu adevărat. Aș spune că „fericiți până la adânci bătrâneți” se numără printre cele mai cunoscute minciuni pe care le rostesc.

Băiatul a căscat.

— Poate. Dar cu siguranță e o minciună frumoasă.

— Da, cu siguranță e, l-a aprobat ea. Acum, șșșt! E timpul să te culci. O să-ți povestesc mai mult mâine.

Nickel nu a protestat, doar s-a rostogolit pe o parte, astfel încât să-i facă mai mult loc micuței Gerdrut, care stătea cuibărită între el și Hans, cu Fricz și Anna întinși în poziții neobișnuite la capul patului. Deși li se oferiseră pătuțuri în aripa servitorilor, cei cinci copii începuseră să doarmă în patul Serildei. Nu o deranja. Cumva, mâinile și picioarele lor încălcite, gurile deschise, pleoapele de un albastru-pal și plângerile mormăite că altcineva lua toate păturile îi umpleau inima cu un sentiment asemănător mulțumirii.

Cât de mult îi iubea pe acești copii!

Cât de mult ura ce li se întâmplase! Cât de mult o împovăra vinovăția, știind că era răspunzătoare! Ea și limba ei trădătoare și poveștile pe care nu se putea abține să nu le spună. Imaginația care o purtase în atât de multe aventuri magice, încă din copilărie... îi adusese, totuși, numai necazuri. O viață plină de nenorociri.

Și cea mai mare dintre toate - viețile furate ale acestor cinci suflete prețioase.

Dar copiii au tot rugat-o să-și spună poveștile, prin urmare ce putea să facă? Nu le putea refuza nimic.

— Noapte bună!

Serilda a tras păturile până sub bărbia lui Nickel, acoperind pata de sânge care se scursese prin cămașa lui de noapte peste gaura din piept, unde corbii nocturni ai Regelui Elf îi mâncaseră inima.

Aplecându-se în față, a depus un sărut scurt pe tâmpla băiatului. A trebuit să-și stăpânească o grimasă la senzația ca de ceară rece a pielii lui. De parcă până și cea mai blândă atingere i-ar putea zdrobi craniul, de parcă era la fel de fragil ca frunzele de toamnă în pumnul unui copil. Fantomele nu erau ființe delicate - erau deja moarte și nu se mai putea abate prea mult rău asupra lor. Dar erau prinse undeva între formele muritoare și cadavrele în descompunere și, ca atare, aveai impresia că trupurile lor nu puteau să se decidă unde să se termine, cât spațiu să ocupe. A te uita la o fantomă aducea puțin cu a te uita la un miraj, contururile lor schimbându-se și estompându-se în aer. Să atingi una părea cel mai nefiresc lucru din lume, ca și cum ai pune mâna pe un melc mort, unul care fusese lăsat să putrezească în soarele fierbinte. Dar... mai rece.

Cu toate acestea, Serilda le iubea din tot sufletul pe aceste cinci fantome mici și, chiar dacă trupul îi lipsea, întemnițat într-un castel bântuit, și nu-și mai putea simți bătăile inimii,

nu avea să le spună niciodată cât de mult își dorea să se îndepărteze ori de câte ori unul dintre copii o îmbrățișa strâns sau își strecura mânuța moartă în a ei.

Serilda a așteptat până când a fost sigură că Nickel doarme și Gerdrut începuse să sforăie, într-un mod destul de impresionant pentru o ființă atât de micuță. Apoi s-a ridicat cu grijă de pe pat și, după ce a micșorat lumina răspândită de felinarul de pe noptieră, s-a apropiat de una dintre ferestrele cu ochiurile de geam delimitate de gratii, cu vedere spre marele lac din jurul castelului, unde ultimele raze de soare scânteiau pe apă.

Mâine avea să fie solstițiul de vară.

Mâine avea să se căsătorească.

O bătaie ușoară în ușă i-a întrerupt gândurile înainte să cadă pradă disperării. Serilda a pășit peste covor, călcând cât se poate de silențios, astfel încât să nu-i trezească pe copii, și a deschis ușa.

De cealaltă parte stătea Manfred, vizitiul Regelui Elf și prima fantomă pe care o întâlnise vreodată Serilda. Odinioară, Manfred îi slujise pe regele și pe regina din Adalheid, dar murise în masacrul în care Regele Elf și cei întunecați îi uciseseră pe toți locuitorii și revendicaseră castelul pentru ei. Moartea vizitiului, ca multe altele, fusese brutală - în cazul lui, o daltă de oțel trecută printr-un ochi, înfiptă în craniu chiar și acum, cu sângele picurându-i lent și veșnic din orbită. După tot acest timp, Serilda începuse să se obișnuiască cu înfățișarea lui și l-a întâmpinat zâmbind.

— Nu te așteptam în seara asta.

Manfred a făcut o plecăciune.

— Înălțimea Sa Sinistră vrea să te vadă.

— Firește că vrea, a spus ea cu amărăciune în glas, iar zâmbetul i-a dispărut repede. Copiii tocmai au adormit. Acordă-mi câteva clipe!

— Nu te grăbi! Nu mă deranjează să-l fac să aștepte.

LRPIS | We know books

Serilda a dat din cap, cu subînțeles, și a închis ușa. Poate că Manfred și celelalte fantome îi slujeau pe cei întunecați, dar își detestau stăpânii. Ori de câte ori puteau, încercau să găsească modalități mici de a-i enerva pe Regele Elf și pe curtenii lui. Mici acte de răzvrătire, dar tot răzvrătire se numea.

Și-a prins din nou părul lung în două codițe gemene. I-a trecut prin minte că multe fete, după ce sunt chemate de viitorii lor soți, ar putea să-și ciupească obrazii pentru un dram de roșeață sau să-și dea cu puțină apă de trandafir de-a lungul claviculei. Spre deosebire de ele, Serilda era tentată să-și strecoare un pumnal în ciorapi, sperând că ar putea avea ocazia să-l înfigă în gâtul logodnicului ei.

A mai aruncat o privire spre copii și a observat că nu păreau să doarmă cu adevărat. Erau prea palizi și respirau prea liniștit. În rest, arătau complet morți.

Până când capul lui Gerdrut s-a lăsat într-o parte și copila a scos un sunet asemănător cu scrâșnetul pietrelor de moară.

Serilda și-a mușcat buza inferioară pentru a-și înăbuși râsul, amintindu-și de ce făcea asta.

Pentru ei.

Doar pentru ei.

S-a întors și s-a strecurat spre casa scării.

Serilda memorase calea către odăile Regelui Elf, dar, chiar și așa, era recunoscătoare pentru compania lui Manfred în timp ce-și croiau drum pe coridoarele luminate de torțe, cu pereții acoperiți de tapiserii sinistre care înfățișau cele mai grotești scene cu câini de vânătoare și prăzi sfâșiate. Se obișnuia din ce în ce mai mult cu umbrele amenințătoare și înfiorătoare care umpleau sălile și holurile castelului, însă se îndoia că avea să se simtă vreodată în largul ei aici. Nu atât timp cât în orice colț obscur ar putea pândi unul dintre cei întunecați, rânjind batjocoritor la ea, sau vreun monstru nelumesc care o urmărea cu ochi flămânzi.

În curând avea să devină regina acestui loc, dar se îndoia că un astfel de amănunt o va face să se simtă mai în siguranță. Ghoului și creaturile care se aflaseră aici cu mult înaintea ei au dat de înțeles, prin expresiile lor trufase și comentariile malițioase, că mai degrabă i-ar devora pielea de pe oase decât să se încline în fața unei regine muritoare.

Serilda a încercat să nu le pună reacțiile la suflet.

— Toți așteaptă cu nerăbdare ca festivitățile să se încheie? a întrebat ea în timp ce străbătea alături de Manfred labirintul de coridoare.

— Nicidecum, regina mea, a răspuns el în felul lui monoton specific.

Spre deosebire de indiferența afișată de cei întunecați – poate, în parte, din *pricina* asta –, servitorii fantomatici se adaptaseră destul de bine la ascensiunea Serildei în rang. Mulți începuseră deja să folosească titluri regale când i se adresau – *Majestate* și *regină* și, uneori, chiar și *Înălțimea Sa Luminoasă*.

— Din câte am înțeles, cei mai mulți dintre ei au perceput pregătirile pentru nuntă ca pe o distragere plăcută.

— Distragere de la ce?

Manfred i-a aruncat o privire piezișă cu ochiul nevătămat, un zâmbet larg și subtil făcându-i barba cu fire gri să tresalte.

— De la viețile noastre, a spus el sec, apoi a adăugat, ridicând din umeri: Sau de la lipsa lor.

Serilda s-a încruntat. Deși Manfred și multe dintre fantome muriseră cu secole în urmă, era evident că morțile lor au lăsat răni deschise. Literalmente, în multe cazuri.

— Manfred, a început ea cu o voce joasă, îți amintești că i-ai slujit pe membrii fostei familii regale? Cei care au locuit aici înainte de sosirea celor întunecați?

— Îmi amintesc puțin din viața petrecută în castel înainte. Dar îmi amintesc că mă simțeam – pentru câteva clipe lungi,

LRPIS | We know
how

vizitiul s-a gândit cu atenție la cuvintele lui și a părut ciudat de melancolic când a spus, în cele din urmă – mândru. De munca mea. Deși ce motive aveam să fiu mândru, n-aș putea să-ți spun.

Serilda i-a răspuns cu un zâmbet blând, iar expresia lui Manfred și-a recăpătat îndată stoicismul. Era tentată să spună mai multe, să insiste pe acest subiect, să-l îndemne să-și amintească ceva, orice, dar era în zadar. Toate amintirile despre foștii conducători din Adalheid fuseseră înlăturate când Regele Elf l-a blestemat pe prinț, cu tot cu numele său, ștergând familia regală din istorie.

Încercând să cunoască fantomele rezidente, fata a făcut o descoperire: cu cât fusese cineva mai apropiat de familia regală, cu atât mai puține amintiri avea despre viața sa dinainte de masacru. O servitoare care a curățat oale și tigăi în bucătărie s-ar putea să-și amintească aproape în întregime fosta viață, dar cineva care stătuse constant în prezența regelui și a reginei, ori a prințului și a prințesei, nu-și aducea aminte aproape nimic.

Nimeni altcineva nu știa acest lucru, însă prințul lor se afla în continuare aici, printre ei. Un prinț uitat.

În prezent, locuitorii din Adalheid îl cunoșteau drept Vergoldetgeist. Fantoma Aurită.

Alții îl numeau poltergeist. Torcătorul-de-aur.

Serilda îl știa pur și simplu ca Gild. Băiatul care îi susținuse minciunile și preschimbase de atâtea ori paiele în aur ca să-i salveze viața. Care crease, involuntar, lanțurile de aur pe care Regele Elf plănuia să le folosească pentru capturarea unui zeu.

Lui Gild îi fusese furat inclusiv trecutul. Nu-și putea aminti nimic. Nici despre viața lui. Nici despre moartea lui. Nimic din vremea de dinainte de a fi un băiat blestemat, un poltergeist întemnițat în acest loc cumplit. Regele Elf

îi ștersese numele chiar și din istorie – de la cărți până la pietrele de mormânt. Gild aflase că este un prinț abia când Serilda i-a spus adevărul despre tot ce li se întâmplase lui și familiei sale. El, blestemat. Ceilalți, morți. Uciși toți drept răzbunare împotriva prințului care o ucisese pe marea dragoste a lui Erlikönig: femeia-vânător Perchta. Chiar și acum, Gild părea sceptic ori de câte ori Serilda menționa asta.

Dar Serildei nu-i păsa de nimic din toate acestea. Nici de numele lui, nici de moștenirea lui.

Îi păsa că Gild este tatăl copilului ei nenăscut.

Îi păsa că odată, într-o clipă de disperare, îi făgăduise acest copil, în schimbul ajutorului oferit la transformarea paielor în aur.

Îi păsa că era puțin îndrăgostită de el.

Poate... puțin mai mult.

— Îmi închipui că ai avut un rol foarte important, a spus Serilda, în timp ce ea și Manfred treceau pe lângă o serie de saloane. Cu siguranță ai deținut un rang mai mare decât cel de vizitiu. Poate că ai fost valetul regelui. Sau un consilier regal. De aceea nu-ți poți aminti prea multe, dar sunt convinsă că ai toate motivele să fii mândru.

Manfred a rămas tăcut. În timpul plimbărilor nocturne, Serilda îi povestise o mică parte din ceea ce se întâmplase aici. Ce pățise familia regală. Ce pățiseră el și toți ceilalți care avuseseră neșansa să se afle în castel când Regele Elf se răzbunase. A fost o vreme când îi spusese povestea și lui Gild, crezând că totul nu-i decât un basm născocit, dar acum știa că e adevărat. Un dar de la Wyrldith, nașul ei povestitor, fără îndoială.

Nimic din trecutul tragic al castelului nu a reprezentat o surpriză prea mare pentru cei forțați să-i slujească preț de sute de ani pe cei întunecați. Știau că li se întâmplase ceva îngrozitor. Mulți aveau răni care să le servească drept dovadă.

Unii își aminteau vag despre viața dinainte. Purtau haine potrivite feluritelor roluri în castel, de la cameriste și paji la curteni eleganți, deși statutul anterior nu însemna nimic pentru cei întunecați.

Nu era greu să presupui că slujeau familia regală când Regele Elf a preluat conducerea și i-a ucis pe toți, chiar dacă nu-și puteau aminti fețele sau numele monarhilor ori dacă aceștia fuseseră respectați și iubiți.

Nimeni nu știa că Gild, poltergeistul băgăcios, era prințul lor uitat. Serilda nu îndrăznea să spună cuiva adevărul. Nu-și putea asuma riscul ca Regele Elf să descopere că ea știe și nu putea avea încredere în nimeni că va păstra secretul. Oricât de dragi îi erau multe dintre spirite, sufletele lor aparțineau Regelui Elf și, în ciuda faptului că le permitea anumite libertăți, la final tot de el ascultau.

Nu aveau de ales.

Situația nu era cu nimic diferită în privința copiilor lăsați să doarmă în odăile ei. Regele Elf se prefăcea că sunt un cadou pentru ea. Însoțitorii reginei sale. Dar erau, totodată, și spionii lui. Sau ar putea fi, dacă i-ar oferi Regelui Elf vreun motiv să o spioneze.

Nu putea avea încredere în nimeni în acest castel.

În nimeni, cu excepția...

I-a atras atenția o licărire aurie în fața lor. Un fir minuscul, răsucit în jurul bazei unei lumânări dintr-un sfeșnic fixat pe perete. Cel mai neînsemnat detaliu, ușor de trecut cu vederea de către oricine. De către toată lumea.

Dar în ultimele săptămâni, Serilda se obișnuise să caute detalii neînsemnate.

Și-a îndreptat spatele.

— Mulțumesc, Manfred, dar nu trebuie să mă escortezi tot drumul. Mă descure de aici.

— Nu mă deranjează, domniță.

— Știi asta, dar trebuie să învăț și eu cum să mă orientez prin acest labirint, nu-i așa? Și mi-ar prinde bine un moment... să-mi gălesc curajul.

O urmă de compasiune a trecut fulgerător peste trăsăturile spectrului.

— Desigur, domniță, a zis el, apoi s-a înclinat. Atunci te voi lăsa singură.

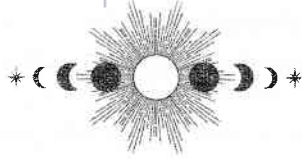
— Mulțumesc, Manfred!

Fantoma s-a îndepărtat, cu aceeași postură neclintită și pași măsurați ca întotdeauna, iar Serilda nu s-a putut abține să nu se gândească la Manfred ca la unul dintre puținii gentlemeni adevărați din castel, înconjurat de demoni și de toată frivolitatea lor insensibilă.

De îndată ce spectrul a dispărut după colț, Serilda și-a lăsat umerii să se relaxeze. A întins mâna spre sfeșnic și a strecurat firul de aur în sus și peste flacără. L-a înfășurat în jurul degetului în timp ce studia coridorul.

Tăcere și umbre.

— Arată-te, Gild! a spus ea, zâmbind. Știi că ești acolo.

În spatele ei s-a auzit o voce, atât de aproape, încât și-a imaginat o răsuflare caldă gâdilându-i ceafa.

— Chemată din nou în camerele regelui?

Serilda nu a tresărit, obișnuită cu aparițiile bruște ale lui Gild. Spiritul îi fusese blestemat și legat de castel, așa cum era și al ei, dar se putea mișca în voie între zidurile edificiului, capabil să dispară și să reapară după bunul-plac oriunde dorea. Era un truc magic uimitor și îl folosea des – ca să facă farse, să-i ia pe alții prin surprindere, să tragă cu urechea și să spioneze. Îi plăcea mai ales să apară din neant și să-i sperie pe copii, uneori chiar să fugă direct prin ei, din moment ce putea să treacă prin fantome. Iar cei mici se prefăceau că sunt supărați, în ciuda chicotelilor nedumerite.

Gild încercase să o învețe și pe Serilda să facă asta, dar era mai dificil decât părea. Deocamdată, nu reușise decât o singură dată să o pună în practică și, deși se străduise să apară în budoarul reginei, ajunsese în schimb în cămară, cu o durere de cap necruțătoare.

În ciuda apropierii lui Gild și a dansului subtil al răsuflării sale pe pielea ei, i-a distins o notă ușor tăioasă în voce. O invidie pe care încercase să o ascundă de ea încă de când regele le-a anunțat pentru prima dată logodna, devenită tot mai evidentă pe măsură ce nunta se apropia.

Serilda ura că trebuia să-l mintă în legătură cu asta. Era

cea mai dificilă minciună pe care fusese nevoită să o spună vreodată.

Gild știa că Regele Elf își dorea o soție muritoare pentru a putea avea un copil, așa că a presupus – și Serilda l-a lăsat să tragă o astfel de concluzie – că vizitele ei frecvente la rege serveau acestui scop, deși simpla idee o făcea să-și dorească să-și jupoaie pielea de pe ea.

Ceea ce Gild nu știa, iar Serilda nu îi putea spune niciodată, era faptul că ea era deja însărcinată. Că fusese din noaptea în care Gild și-a lipit buzele de ale ei și i-a depus o ploaie de sărutări pe bărbie, pe gât, pe rotunjimile sânilor. Fuseseră intimi o singură dată, însă Serilda încă tremura când își dădea voie să-și aducă aminte de căldura lui, de atingerea lui, de felul în care îi șoptise numele ca pe o poezie. În acea noapte, în pasiunea lor, concepuseră un copil.

Dar data următoare când îl văzuse pe Gild, Regele Elf pusese să fie atârnat de zidul exterior al donjonului cu lanțuri de aur – aceleași lanțuri de aur pe care le făurise el însuși din dorința de a salva viața Serildei. De îndată ce regele a aflat de starea fetei, a pus la cale acest vicleșug: să se însoare cu ea și să pretindă că pruncul e al lui. Dacă Serilda spunea cuiva adevărul, demonul nu avea să elibereze niciodată sufletele copiilor pe care ea îi iubea, asigurându-le astfel trecerea în Verloren. Ar fi fost întemnițați aici, condamnați să-i slujească de-a pururi pe cei întunecați.

Serilda nu putea permite așa ceva, ceea ce însemna că nu putea risca să spună nimănui.

Nici măcar lui Gild.

Mai ales lui Gild.

— Da, a spus Serilda, imediat ce a fost sigură că vocea nu o să-i tremure. Am fost chemată să-l vizitez încă o dată pe monstru.

S-a întors și ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Gild.

— Ce noroc pe mine!
Nu s-a obosit să-și ascundă de Gild disprețul față de logodnicul ei. Acest aranjament cu regele nu a fost alegerea Serildei. Nu era o căsătorie din dragoste. Nu era sigură că putea fi numită nici măcar o căsătorie de conveniență, din moment ce cu siguranță nu era convenabilă pentru ea. Era vorba despre bărbatul care îi răpise mama când ea avea doar doi ani, care îi lăsase tatăl să moară și ucisese cinci copii nevinoși numai ca să o rănească – iar acestea erau doar câteva dintre nenumăratele lui fapte diabolice. Familii destrămate, vieți curmate dintr-un moft și creaturi magice vâdate, unele până la dispariție.

Nu îl putea împiedica pe Gild să fie gelos. El credea că Regele Elf o luase în căsătorie și în patul lui. Chiar dacă nu îi putea spune adevărul, nici nu-l putea lăsa să creadă că simțea altceva decât repulsie pentru Regele Elf.

Trebuia să-și joace rolul, să mintă în continuare, pentru ca în cele din urmă să obțină ce își dorea: libertate pentru sufletele copiilor. Regele Elf promisese să le elibereze spiritele – lui

Hans, Nickel, Fricz, Gerdrut și Annei. Să le ofere pace.

În schimb, ea trebuia să mintă pentru el. Să spună că acel copil din pântecul ei îi aparține lui. Să păstreze secretul.

Dar nu se va preface că-l iubește pe bărbatul pe care îl disprețuia. Existau anumite minciuni pe care nici măcar ea nu le putea tolera.

O umbră a trecut fulgerător peste chipul lui Gild și Serilda și-a dat seama că s-a simțit pedepsit. Umerii băiatului s-au încovoiat.

— Sper că..., a început el, dar s-a oprit, cu buzele strânse ca și cum ar fi mușcat dintr-o lămâie, înainte să încerce din nou după câteva clipe. Sper că se poartă ca un... *gentleman*.

A rostit cuvântul *gentleman* de parcă ar fi scuipat o sămânță de lămâie și inima Serildei s-a înmuiat. Știa că el se străduia, cât putea de bine, să înțeleagă, să *accepte*.

Înghițind nodul dureros din gât, și-a pus o mână pe încheietura lui.

— Nu mă rănește, l-a asigurat ea.

Ceea ce era adevărat, într-un fel. Nu o rănise niciodată fizic... cu excepția momentului în care o blestemase, înfi-gându-i o săgeată cu vârful de aur în încheietură. Abia dacă o atingea când erau singuri, un contrast puternic față de afecțiunea dezgustătoare și bătătoare la ochi pe care i-o arăta în prezența altora. Uneori, Serilda se întreba ce credeau curtenii despre întreaga situație. Despre faptul că regele lor – frumos, calm, periculos – părea să tânjească după ea. O fată muritoare și simplă, în viziunea oricui, cu irisurile acoperite de roți strănii de aur. În lumea muritorilor, ochii ei o însemnaseră drept o persoană care trebuia evitată. Era ciudată. Era blestemată. Ar abate o nenorocire asupra oricui se apropia prea mult de ea.

Dar cei întunecați și regele lor nu dădeau crezare unor asemenea superstiții. Poate pentru că ei reprezentau adesea nenorocirile de care ființele umane se temeau atât de tare.

Poate că demonii au presupus că regele era atras de anomaliiile ei.

Cutele de pe fruntea lui Gild au devenit mai puțin adânci. A dat scurt din cap, iar pe Serilda a durut-o că nu îi putea dezvălui mai mult, simțind realmente un junghi ascuțit sub coaste.

Într-adevăr, regele nu o rănea. Ea nu-i va încălzi patul, nici în seara aceasta, nici în alta. Nu îi va dărui un copil, cel puțin nu așa cum bănuia Gild.

Voia să-i spună în șoaptă: *Nu-i adevărat*. Să se aplece înainte și să-și frece obrazul de tâmpla lui. Să-i lipească de perete și să-și apese trupul de al lui. *Nu sunt a lui. Nu voi fi niciodată a lui!*

Dar tot vreau să fiu a ta.

Dar nu a spus nimic și i-a eliberat încheietura lui Gild înainte să-și continue drumul pe coridoarele castelului.